

[Helga Pedersen.]

forbindelse med en konkret sag — og det kan meget vel tænkes, selv om afgørelserne er endelige — skulle komme til højesteret, synes jeg er noget betænkeligt, og jeg vil gerne drøfte også dette spørgsmål nærmere i udvalget.

Vedrørende de erklæringer og oplysninger, der afgives til myndighederne under sagernes behandling, har lovforslaget stort set fulgt erstatningslovens regler, og da disse, så vidt jeg da ved, har virket godt, har jeg ikke noget væsentligt at bemærke til de foreslåede bestemmelser.

Om administrationen af denne lov vil jeg gerne sige, at jeg finder det i høj grad påskønnelsesværdigt, at den højtærede minister ved bestemmelserne i lovforslagets §§ 11 og 12 sikrer sig en hurtig afslutning af disse sager.

Jeg kan i øvrigt ganske tiltræde, at ydelserne efter denne lov, uanset hvordan personkredsen sluttelig måtte blive afgrænset, gøres skattefri; ellers ville den ene hånd jo blot tage, hvad den anden havde givet, eller helt konkret udtrykt: den danske stat ville tage, hvad den tyske stat har givet, og det ville da være et uheldigt resultat.

Lovens enkelte bestemmelser rejser naturligvis forskellige fortolknings spørgsmål, men da de ikke hører hjemme ved en første behandling, skal jeg ikke drage dem frem her. Det spørgsmål, som diskussionen vil stå om, vil være, som jeg fremhævede i indledningen, spørgsmålet om personkredsens afgrænsning. Lovforslagets ord er vel ikke helt klare, men jeg forstår det sådan, at f. eks. sømandsenker vil der være sørget for i anden forbindelse, de falder ikke ind under loven. Der kunne imidlertid rejses spørgsmål om, hvordan det går med ofre i forbindelse med de forskellige bombeattentater, tilfældige skudvekslinger o. s. v. Selv om man med lovforslagets ord sammenholdt med erstatningslovens bestemmelser kan nå frem til visse fortolkningsresultater, kunne det vel drøftes, om det ikke var rimeligt og klarere at udtrykke i lovens tekst, hvorvidt disse kategorier skal høre med. Jeg er selvfølgelig klar over, at ofre i forbindelse med clearingmord efter lovforslagets ord sammenholdt med erstatningslovens bestemmelser vist må anses for at henhøre under det foreliggende lovfor-

slag, men det kan vi måske afklare nærmere under udvalgsbehandlingen.

Jeg skal derfor begrænse mig til det, jeg her har sagt, og tilsige mit partis velvillige medvirken til lovforslagets fortsatte behandling.

Jacob Pedersen: Da vi for ikke så længe siden drøftede overenskomsten af 24. august 1959 mellem Danmark og Forbundsrepublikken Tyskland om ydelser til fordel for danske statsborgere, der har været ramt af nationalsocialistiske forfølgelsesforanstaltninger, gav jeg udtryk for den tanke, som også blev fremført fra anden side, at det at finde en rimelig og retfærdig fordeling af de 26 mill. kr. ikke ville blive nogen særlig let opgave.

Den højtærede socialminister har nu fremsat et lovforslag om denne fordeling, og det fremhæves i fremsættelsestalen, at forslaget skal betragtes som et oplæg til en fordomsfri drøftelse i tinget og i det udvalg, som vel bliver nedsat. Dette kan mit parti godkende. Vi vil gerne fordomsfrit drøfte disse ting i et udvalg. Jeg skal derfor kun gøre nogle enkelte bemærkninger.

Jeg er tilfreds med, at det foreslås, at de beløb, der skal udbetales, udbetales som engangsbeløb fremfor som en ydelse gennem en årrække. Jeg er enig i de betragtninger, det ærede medlem frk. Helga Pedersen gjorde gældende; udbetalingen som en engangsydelse vil skabe størst tilfredshed og mindst uro. Jeg vil i denne forbindelse gerne tilføje, at jeg er klar over, at hjælpen i særlige tilfælde kan gives som en løbende årlig ydelse.

Den højtærede minister mener, at det må være naturligt og rimeligt ved fastsættelsen af den personkreds, der skal være berettiget til at modtage den omhandlede ydelse, at tage erstatningsloven af oktober 1945 som udgangspunkt. Det har man gjort for de enkelte grupper med mindre afvigelser, og jeg er helt klar over de vanskeligheder, der kan opstå, hvis et andet udgangspunkt skal vælges; men det er jo en ting, man kan drøfte i det udvalg, der bliver nedsat.

Når jeg tænker på de følelser og tanker, der er kommet til udtryk angående denne noget ømtålige sag, tror jeg, det er rigtigt, at samtlige ydelser forudsætter, at der indgives ansøgning eller begæring herom. Den